

Gyventi ar negyventi?

Troškimą gyventi nulemia troškimas veikti. Jeigu žmogus nenori veikti, reiškia, jis nenori gyventi. Tačiau troškimas veikti negali atsirasti be tikslo. Kai žmogus turi tikslą, jam atsiranda noras veikti, o tai reiškia – gyventi. Nėra tikslo – nėra noro gyventi, tuomet visos gyvybiškai svarbios organizmo programos „susitraukia“.

Pats žmogus savo nusiteikimu ir savo tikslais nustato konkrečią sąveiką su Gyvybine Energija, arba, kaip sakė mūsų protėviai, su Deive Živa.

Tam, kad mūsų organizmas prisipildytų Živos, reikalinga idėja – dėl ko gyvename šiame pasaulyje. Kitaip tariant kiekvienas žmogus turi suprasti savo egzistavimo tikslą ir prasmę. Tai pripildys jį džiaugsmo ir laimės pojūčio. Iš tikrųjų, **džiaugsmo pojūtis – tai ir yra gyvybinės energijos judėjimas organizme.** Mes, kaip savo gyvenimo šeimininkai, kviečiame Živą į mūsų kūną, kad paskatintų kurti. Jeigu neturime noro gyventi šiame pasaulyje, tuomet Živa išeina.

Gerbiamasis skaitytojai! Laikas apsispręsti: gyventi ar ne. Kitaip nėra prasmės apskritai ko nors mokytis. Na, o jeigu pasirenkate gyvenimą, tuomet kitas klausimas, kurį turite sau užduoti, yra: „Kaip, kur ir su kuo? Ir dėl ko?“

Žmogaus elgesiui vadovauja jo norai, ketinimai. Tai tikslai, kuriuos jis sau iškelia. Be tikslo žmogus apskritai negalėtų egzistuoti. Nėra tikslo – nėra Gyvybinės energijos. Tačiau ne kiekvienas tikslas suteikia jam laimės. Kodėl taip nutinka?

Mes su jumis jau žinome, kad viena iš pagrindinių žmogaus ligų priežasčių – gyvenimo tikslo ir prasmės nebuvimas arba nesuvokimas. Labai svarbu tai išsiaiškinti, nes daugelis žmonių klaidingai įsivaizduoja tikslus.

Kažkokių tikslų ir norų turime kiekvienas. Mes nusiteikiame kažkam, kas, kaip mums atrodo, suteiks laimės. Tai gali būti galimybė įgyti kažkokį daiktą, gauti tarnybą, darbas dėl pinigų. Tačiau šie tikslai negali suteikti mums laimės, o atneša tik kančių, nes atima mūsų gyvybinę energiją ir yra susiję tik su fiziniu kūnu, kitaip tariant, patenkina tik kūniškus įgeidžius. O juk gyvenime yra dar ir aukštesnių tikslų.

Egzistuoja du pagrindiniai gyvenimo tikslo tipai.

Pirmasis variantas – gyventi dėl savęs ir siekti materialinės gerovės. Tai galiausiai baigiasi nesuvaldomu vartojimo vaikymusi.

Antrasis variantas – paskirti savo gyvenimą tobulinimuisi ir saviugdai dėl mus supančio pasaulio gerovės. Gyvenimas, suteikiantis džiaugsmo kitiems.

Ši hierarchija pagrįsta skirtingais laimės suvokimo lygiais. Vienam žmogui laimė – galimybė patenkinti seksualinius poreikius, gyventi komfortabiliai ir būti materialiai aprūpintam. Kitam – tai valdžia, šlovė ir visuomenės prestižas. Jam svarbu įsitvirtinti visuomenėje ir būti pranašesniau už kitus.

Kai kurie žmonės dirba su savo charakteriu, užsiima saviugda, stengiasi padėti kitiems išspręsti jų problemas. Jie vertina moralinius principus, suteikiančius taiką ir klestėjimą.

Nedaugelis laimę suvokia kaip Tiesios, Gyvenimo prasmės suvokimą ir kaip galimybę padovanoti šią žinių žmonių visuotinei gerovei.

Visiems šiems tikslams įgyvendinti suteikiamas tam tikras energijos kiekis.

Jeigu žmogus siekia kurti tik materialinę gerovę, tai jis tampa panašus į gyvūną. Valgyti, miegoti, užsiimti seksu kaupti turtus, atsargas – visa tai gyvūnijos pasaulio prerogatyvos. Tačiau, kaip žinoma, laikui bėgant kūniškų poreikių vis mažėja. Mažėja maisto, miego, sekso poreikiai. Tai natūraliai įvyksta su amžiumi. Reiškia, proporcingai amžiui, mažėja tokio žmogaus laimės pojūtis. Su metais džiaugsmo būna vis mažiau ir mažiau. Argi ne tai aterosklerozės priežastis?

Yra viena paslaptis, kurią žino tik nedaugelis. Tiksliau ją žino visi, nes mums apie tai nuolat primena mūsų Sąžinė, tik daugelis pamiršo apie ją arba nenori įsiklausyti į Sąžinės balsą.

Kiekvienas šiame gyvenime gauna lygiai tiek gėrybių, kiek jis vertas turėti atsižvelgiant į jo dievotumą. Kitaip tariant, kiek esi padaręs gerų ir nesavanaudiškų poelgių, tiek ir turėsi gėrybių.

Jeigu žmogus nori sau daugiau gėrybių, tai jis pasitempia ir pradeda daugiau dirbti, pamiršdamas apie poilsį, apie artimus. Jeigu žmogaus sąmonė degradavusi, tai jis eina vogti arba prievartauti, atimdamas gėrybes iš kitų. Toks žmogus nesupranta, kad mes visi – viena visuma. Atimdamas kažką iš kito – iš tiesų atimi iš savęs laimę. Kodėl taip nutinka? Viskas paaiškinama labai paprastai. Šiame pasaulyje veikia laisvos valios dėsni. Aš rašiau apie jį ankstesnėse knygose. Remiantis šiuo dėsniu išeina, kad bet kuris mūsų noras turi išsipildyti tinkamu metu ir tinkamoje vietoje. Jeigu nesuspėjome mes, tai turi įvykdyti mūsų vaikai. Arba, pagal Deivės Karnos dėsni (Karnos dėsni), mes įgyvendinsime savo norus kituose įsikūnijimuose vienokiomis arba kitokiomis gyvybės formomis. Ir štai tuomet svarbu atminti, kad **ne tik mūsų norai yra įsakymas Visatai, bet ir kiekvieno žmogaus norai – taip pat įsakymai**. Ir jeigu mes kažkaip negražiai pasielgiame su aplinkiniais, tai jiems apie mus gali kilti nelabai gerų minčių. Tuomet mūsų laimės troškimas pradeda kovą su negatyviomis mintimis tų žmonių, su kuriais negerai pasielgėme. Taip pat mes tuomet prarandame labai daug savo gyvybinės energijos.

Savo laiku, kai užsiėmiau privačia praktika, į mane pagalbos kreipėsi žmonės, susiję su nusikaltėlių pasauliu. Tai buvo pertvarkos laikai. Pabudo žmonių pinigų aistra, noras pasipelnyti. Šalyje augo šešėlinis verslas, atsirado reketas. Tiksliau žmonės patys jį sukūrė dėl savo aistros pinigams ir materialinėms vertybėms. Sovietiniais laikais šie jausmai buvo slopinami, o atsiradus taip vadinamiems laisvei ir atvirumui, visa tai išlindo į paviršių.

Tuo metu aš padariau vieną man labai svarbų atradimą.

Kriminalinėse struktūrose nebuvo silpnų žmonių. Jie ten ilgai neužsibūdavo. Tai buvo stiprūs, valingi žmonės, įpratę pasiekti savo tikslą. Tačiau šioje aplinkoje viešpatavo labai stipri įtampa: jeigu ne tu pasičiupsi riebesnį kąsnį, tai jį pasičiups kažkuris kitas. Jeigu ne tu užmuši, tai užmuš tave. Laimi stipriausias. Gaujos įstatymas.

Būtent ši įtampa ir visos su ja susijusios negatyvios emocijos, buvo šių žmonių ligų priežastimi. Tačiau dirbdamas su sąžone, aš padariau dar vieną įdomų atradimą. Pasirodo, jausmai tų žmonių, kurie nukentėjo nuo banditų ir vagių, turėjo savo kenksmingą poveikį pastariesiems. Kaip tai vyksta? Reikalas tas, kad mūsų sąžonė arba subtilusis kūnas neturi nei laiko, nei atstumo ribų. Auka išgyvena kančią, liūdesį. Ši kančia per atimtus daiktus arba pinigus įsiskverbia į nusikaltėlio širdį ir ardo jį patį. Po truputį ji susikaupia sieloje ir atima visas gyvybines jėgas. Todėl nusikaltėliai dažnai organizuoja pasilinksminimus restoranuose, gyvena palaidą gyvenimą. Ir ne todėl, kad jie turi daug pinigų. O todėl, kad sunku savo širdyje nešioti kitų žmonių sielvartą. Būtent todėl tokie žmonės anksti išeina iš gyvenimo. Prievartinė mirtis, narkotikai, kalėjimas – štai kokia jų dalia.

Toks žmogus gali būti net fiziškai sveikas, nes jis iš pat pradžių turi daug gyvybinės energijos, bet jis ją neteisingai valdo, todėl ir išeina anksti iš gyvenimo, kaip sakoma, „pačiame jėgų žydėjime“.

Kartais manęs klausia: „O kodėl gi jiems suteikiama galimybė turėti daug pinigų, jeigu jie elgiasi neteisingai?“ Iš tiesų tai paaiškinama paprastai. Šie žmonės iš tiesų turi daug jėgų. Jos „ateina“ pas juos iš praeito gyvenimo. Eina per jų giminę. Jie, kaip sakoma, yra apdovanoti iš Prigimties, bet šias jėgas neteisingai tvarko. Turėdami labai geras galimybes, jie galėtų šiam pasauliui padaryti daug gero, bet užvaldyti aistros pinigams, nesuvokę savo prigimties ir paskirties, anksti išeina iš gyvenimo. Juos nusineša, tiesiog nušluoja nuo kelio prakeiksmo jėga, sklindanti nuo jų aukų. Kartais ši jėga paveikia ir tokių žmonių vaikus. Jie kenčia dėl narkomanijos, alkoholizmo, iširsta jų šeimos.

Paimdamas kažką iš kitų, prarandi žymiai daugiau. Vis tiek teks „atidirbti“, be to, įskaitant ir infliaciją. Mūsų protėviai žinojo Visatos dėsnius ir jais vadovavosi. Jiems nereikėjo įsakymo „Nevok“. Jie tiesiog žinojo, kokios netinkamų veiksmų pasekmės. Buvo aktualios tokios savybės kaip Garbė, Sąžinė.

„Sąžinė – tai aukščiausia Dievo dovana. Nuo jos nepabėgsi, nepasislėpsi, jos neapgausi ir neužkalbėsi. Už gerus darbus ji suteikia Džiaugsmo, už nedorus – kančių“ – taip kalbama Slavų–Arijų Vedose. Neseniai susipažinau su Bambergo vyskupo Otono gyvenimo aprašymu. Jis mūsų „laukinis“ pajūrio protėvius bandė atversti į krikščionybę. Štai ištrauka iš jo darbų.

„Jų sąžiningumas gi ir draugystė... tokie, kad jie, visai nežinodami, kas yra vagystės ir apgavystės, nerakina savo skrynių ir kuparų. Mes ten nematėme nei spynų, nei rakto, o patys gyventojai buvo labai nustebę, pastebėję, kad vyskupo nešuliniai kuparai ir skrynios užsirakindavo. Savo drabužius, pinigus ir įvairias brangenybes jie laiko uždengtuose kubiluose ir statinėse, nebijodami jokios apgaulės, nes jos nėra patyrę. Ir kas stebina, kad jų stalas nėra tuščias, niekuomet nelieka be valgių. Kiekvienas šeimos tėvas turi atskirą trobą, švarią ir puošnią, skirtą tik valgyti. Čia visuomet stovi stalas, nukrautas visokiais gėrimais ir valgiais, kurių niekada nemažėja: baigiasi vienas patiekalas – iškart nešamas kitas. Nei pelės, nei peliukai ten neįleidžiami. Patiekalai, laukiantys pietaujančiųjų, apdengti labai švaria staltiese...“

Kaip matyti iš istorinių liudijimų, vyskupui mūsų geri ir atviri protėviai, gyvenę harmoningai su Gamta ir vadovavęsi Visatos dėsniais, pasirodė esą laukiniai. Kadangi neturėjo spynų ir nežinojo, kas yra išdavystė ir apgaulė.

Aš trylika metų pragyvenau kosminiame kariniame miestelyje. Galiu sakyti, kad gyvenau rojuje. Tai buvo ypatingo statuso karinis miestelis. Jame buvo išbandomas pirmasis mėnuleigis. Pas mus periodiškai atvažiuodavo kosmonautai ir mūsų mokykloje sakydavo kalbas. Vieną kartą apsilankė generalinis sekretorius Nikita Chruščiovas. Kaip suprantate, į tokį miestelį tarnauti atvažiuodavo elitiniai karininkai su savo šeimomis. Todėl susikūrė ypatinga pagarbos, pasitikėjimo ir geranoriškumo atmosfera. Žinoma, butų durys buvo rakinamos, nes tuomet ir spynos, ir raktai jau buvo sukurti. Tačiau raktai buvo dedami po kilimėliais (jeigu vaikai buvo maži) arba viršų ant durų staktų. Ir visi tai žinojo. Tačiau per trylika metų nebuvo nė vienos vagystės.

Jeigu nesavanaudiškai kažką gero padarote kitam žmogui, tai jis pajunta jums dėkingumą, kuris lieka ir jūsų širdyje. To žmogaus pozityvios mintys tampa jūsų angelais sargais. Po truputį auga jūsų dievotumas, džiaugsmo pojūtis. Ir tuomet jūsų gyvenimas pasipildo vis naujomis materialinėmis gėrybėmis. Štai tuomet svarbu nepakliūti į spąstus. Juk kuo daugiau materialinių gėrybių atsiranda mūsų gyvenime, tuo daugiau mes turime galimybių pajusti malonumą, atsiranda daugiau pagundų. Bet ir daugiau galimybių dovanoti žmonėms ir pasauliui gerį.

Žmogus, kuris užsiima saviugda ir kūno poreikius panaudoja dvasiniams tikslams pasiekti, jus vis didėjančią pasitenkinimą ir džiaugsmą. Jis niekuomet nesustos ties tuo, ką pasiekė, nes bekrasėje Visatoje tobulėjimui ribų nėra.

Visą problemą sudaro tai, kad daugelis žmonių suvokia save tik kaip fizinį kūną. Žinoma, reikia rūpintis kūnu ir jo sveikata. Juk kūnas – tai sielos šventykla ir materialaus pasaulio veiklos instrumentas. Tačiau jeigu galvojama tik apie kūną ir materialinę gerovę, tuomet kyla problemų. Kodėl? Ogi todėl, kad kūnas neišvengiamai sensta, materialinė gerovė yra, ir jausmų jėga jau ne ta, o mes rūpinomės tik jomis.

Ką daryti?

Peržiūrėti savo norus ir ketinimus. Suvokti, kad daugelis norų mums visiškai nereikalingi ir net kenksmingi.

Gyvendami siekiame patirti malonumą, tačiau pamirštame, kad esame ne tik fizinis kūnas. Dar mes turime sielą ir dievišką dvasią. Tačiau ką mes nuveikėme dėl jų? Ką nuveikėme savo charakteriui patobulinti? Ką nuveikėme dėl šio pasaulio?

Gyvenimo tikslas ir prasmė – tai, dėl ko aš apskritai gyvenu šiame pasaulyje, dėl ko aš atėjau į šį pasaulį. Kas aš? Koks mano požiūris į save ir aplinkinį pasaulį?

Daugelis žmonių gali pasakyti, kad jie turi gyvenimo tikslą, ir jie bus teisūs. Tačiau esmė – ne **gyvenimo tikslas, o viso mano gyvenimo tikslas**. Ir ne tik mano gyvenimo, o Gyvenimo apskritai. **Kitaip tariant, ką aš galiu padaryti šiam pasauliui? Kam aš skiriu savo gyvenimą?** Ką svarbaus aš galiu nuveikti dėl savo giminės, dėl savo tautos, dėl Tėvynės, dėl Žemės Motulės, dėl Gamtos, dėl Dievo ir dėl Visatos? Kaip kartu su jais aš pats galiu tobulėti?

Kaip jau minėjau, žmogus turi skirtingų tikslų. Tikslas siekimas vieniems suteiks vis daugiau džiaugsmo ir laimės, kitiems – kančių. Vieni tikslai suteikia jėgų, kiti atima. Esama tikslų, kuriuos siekdami mes ardome save ir aplinkinį pasaulį, o yra tikslų, kuriuos siekiant visi gaus gėrio.

Pats paprasčiausias ir akivaizdus pavyzdys – valgymas, o tiksliau apsirijimas. Taip vadinamųjų išsivysčiusių šalių didžioji dalis gyventojų kenčia nuo apsirijimo. Negi jiems neužtenka maisto medžiagų, kalorijų? Iš tiesų jų gyvenimui trūksta svarbiausio džiaugsmo. Yra pinigų ir materialinių gėrybių, bet maža džiaugsmo, todėl jie bando kompensuoti jo trūkumą per maistą. Ir taip visur.

Iš tikrųjų žmogui norint palaikyti jo fizinį kūną nereikia daug maisto. Yra Žemėje keli tūkstančiai žmonių, kurie daugelį metų nieko negeria ir nevalgo. Jie nebadauja, tiesiog jų maitinimosi būdas visiškai kitoks. Manoma, kad jie minta *prana*, arba saulės energija. Aš asmeniškai pažįstu tokią moterį. Ji jau apie dešimt metų gyvena tokį gyvenimą. Įdomu, kad kai kurie žmonės atsisako tuo tikėti. Ir aš suprantu kodėl. Jeigu jie priims šį faktą, tai teks atsisakyti ne tik maisto, bet ir apskritai galimybės suprasti žmogaus galimybes. Tačiau tai pareikalaus rimtų savo gyvenimo pokyčių.

Kitas pavyzdys. Žmogus panorą nusipirkti mašiną. Tam reikia pinigų. Jis pradeda daug įtemptai dirbti, kad juos uždirbtų. Skiria savo gyvenimą tam, kas laikui bėgant yra. Todėl, kai jis gauna daiktą, jo džiaugsmas trumpalaikis. Jis greitai praeina. Ši būseną pažįstama visiems. Nusipirkai naują daiktą – tris dienas vaikštai laimingas, o paskui pripranti prie daikto ir jis daugiau nedžiugina. Tačiau juk dėl jo teko gerokai įsitempti, eikvoti savo gyvybinę energiją, dieną ir naktį apie tai galvoti. Ir vėl išeina, kad skyrei savo gyvenimą tam, kas laikui bėgant suyra ir dūla.

Dėl džiaugsmo trūkumo ir nemokėjimo džiaugtis, dėl gobšumo mes apsupame save gausa daiktų, daugelis iš kurių mums visiškai nereikalingi. Ir tam eikvojame labai daug energijos. Ir ne tik jiems įsigyti, bet ir prižiūrėti.

„Tai gal visai atsisakyti materialinių gėrybių?“ – paklaus kai kurie žmonės.

Jokiu būdu! Nereikia fanatizmo. Mes atėjome į materialinį pasaulį ir negalime jo atsisakyti. Kitaip tai bus neigimas tos gyvenimo formos, kurioje mes su jumis dabar esame. Daiktai mums reikalingi, bet tarnauti mums turi jie, o ne mes jiems.

Aš jau rašiau apie tai, kad reikia iš naujo peržiūrėti savo norus ir ketinimus. ***Mes turime pasilikti tik tuos ketinimus, kurie skatina gyvenimo klestėjimą.***

Visur turi būti saikas. Tačiau kas yra saikas?

Saikas – tai ne tik matavimo vienetas, bet tai dar ir riba, iki kurios vyksta, pasireiškia ir tęsiasi gyvenimas. Už šios ribos – deivės Maros (Marenos) valdos, kitaip tariant, maras, mirtis. Mirtis ateina, kai peržengi ribas, neturi saiko.

Kalbant apie mitybą, tai valgyti reikia saikingai ir laiku. Suvalgei per daug ir ne to, ko iš tiesų reikėjo, – atsiranda problemų dėl sveikatos.

Kalbant apie miegą, tai miegoti irgi reikia saikingai. Laiku eiti miegoti ir laiku keltis. Persimiegojai – turėsi kitų problemų.

Darbas ir bet kokia kita veikla irgi turi savo ribas. Peržengus jas, organizmas pradeda irti.

Į bendravimą taip reikia žiūrėti labai atsakingai. Žinoti, kiek bendrauti, su kuo ir kada. Ir kokiomis temomis. Iš tiesų, daugelis žmonių net nežino apie tai. Todėl sau ir kitiems sukelia daugybę problemų.

Kaip rašė žymus persų poetas Omaras Chajamas:

Protingai nugyvent gyvenimą – sunku.

Tu pradžiai bent žinok du tokiu dalyku:
Verčiau būk alkanas, negu bet ko pavalgęs,
Ir likis vienišas, jei nėra tikrų draugų!

Mūsų mintys taip pat gali būti kuriamosios ir griauamosios. Apie tai mes jau žinome iš ankstesniųjų knygų. Mintims padedant mes kuriame savo realybę. Ir tik nuo mūsų priklauso, kokia ji bus.

Norint justi saiką arba išugdyti savyje saiko jausmą, reikia nuolat sau užduoti magišką klausimą: „Ar tai, ką aš darau, bus palanku gyvenimui?“

Žmogui svarbu išmokti susilaikyti nuo pagundų. Atsidėti askezei arba pažabojimui, kaip sakė mūsų protėviai.

Kas yra askezė? Tai griežta gyvensena atsisakant daugelio visiems priimtinių malonumų. Kodėl tai svarbu? Todėl, kad nesuvaldomas troškimas patirti gyvenime kuo daugiau malonumų atima labai daug jėgų ir galiausiai pradeda irti ne tik jūsų organizmas, bet ir aplinkinis pasaulis. Priminsiu jums liūdną eksperimentą su beždžione, kuriai į malonumų centrą buvo įsodinti elektrodai ir sujungti laidais su pedalu. Ir kas iš to išėjo? Mūsų protėviai į kūną žvelgė labai rimtai. Laikė jį švarų ir kartu neleido, kad jis gyventų komfortiškai, pertekliuje ir būtų sotus. Kodėl? Todėl, kad tai grūdino ir stiprino dvasią. Jie suvokė, kad kūnas nėra gyvenimo tikslas, o tik priemonė šio gyvenimo dvasiniams ir saviugdosi tikslams pasiekti. Mūsų kūnas siekia ramybės, žemės. Jis nori atsipalaiduoti, pagulėti. Siela trokšta gyventi, judėti. Kai mes tenkiname kūno įgeidžius, siekiame malonumo, tai mes degraduojame kaip žmonės.

Vienoje Maskvos mokyklų psichologai atliko tyrimą. Vyresniųjų klasių moksleiviams buvo pasiūlyta parašyti nedidelį rašinėlį tema „Malonumas mano gyvenime“. Paaiškėjo, kad 90 procentų paauglių prieš malonumų priskyre tokius veiksmus, kurie neišvengiamai paskatina sveikatos irimą ir mirtį.

Žmogus turi siekti gėrio ir šalinti iš savo gyvenimo tai, kas ir jam, ir aplinkiniams bus kenksminga. Reikia gyventi nepriekaištingą gyvenimą, t. y. teisingai paskirstyti savo energiją. O padaryti tai galima tik perkėlus savo dėmesį į kuriamąją veiklą, į pagalbą aplinkiniam pasauliui, žmonėms.

Askezė iš esmės – tai savo proto nukreipimas į reikiamą vagą. Tai savikontrolė ir jausmų bei norų, minčių bei emocijų disciplina.

Gebėjimas pažaboti pagundas padeda žmogui pereiti nuo pasileidimo į gyvenimą pagal Taisą. O gyventi pagal Taisą – tai laikytis tam tikrų taisyklių, paisyti Visatos dėsnių. Ir vieno svarbiausio – Laiko dėsnio.